

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Přijetí nových
ministrantů

Vždyt'
jsem to já!

Láska
nebeská

Ke Světlu

Vánoce,
vánoce přicházejí

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Jiří Sluka,
Kája Krejčí, Lucie Grůzová,
Tereza Pospíšilová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo - Vánoce, vánoce přicházejí
- 2 Prosinec - Fraňa Šrámek
Hudba v naší farnosti
Co nás čeká
- 3 Přijetí nových ministrantů
Střípky z ducháčů 2023
- 4 Očeho pohádka: Láska nebeská
Hořim - Simona Bagárová
- 5 Ke Světlu
Přečtete si: Oheň lásky
- 6 Darujte vzdělání a naději dětem...
Vždyť jsem to já!
- 8 Biblický kvíz na téma Příchod
Svědectví života: P. Dolindo Ruotolo
- 9 Přečtete si: Miláčku netrap mě...
- 10 Odpovědi k biblickému kvízu

Slovo redaktorů

Milí farníci,
vítáme Vás u vánočního čísla farního časopisu, jehož tématem je příchod. Věříme, že si o letošních Vánocích najdete chvíli času nejen na přečtení článků v něm obsažených, ale také na rozjímání o Pánově příchodu. Zároveň Vám ze srdce přejeme, abyste letošní svátky strávili v radosti spolu s Vašimi nejbližšími.

Hanka a Karel Komárkovi

Duchovní slovo - Vánoce, Vánoce přicházejí!

Jak jsme zvyklí, máme docela hezky uklizeno, ozdobený stromeček, napečené cukroví, připravenou štědrovečerní večeři, v kostele zaznívají koledy, v jesličkách leží nově narozený Ježíšek, který nelení a hned nám přináší dárky – některé jsou příjemným překvapením, jiné podle našich přání. Vše je prostě tak, jak má být. A pokud v něčem ne, hned znervózníme a rychle se snažíme vykolejený vlak rychle vrátit do původního směru.

Josef s Marií si představovali narození jejich syna jistě hodně jinak, než jak se to nakonec událo. Boží plán jejich vlak vykolejil dost radikálně... Oni ale dokázali říci své „Ano“ a nezkoušet vlak vracet do starých kolejí. Příchod Mesiáše očekával celý židovský národ. Jenže představy o něm byly tak odlišné, že většina na něj čekala na špatném nástupišti. Vlak přijel z jiného směru, směřoval úplně jinam, než kam si přáli jet.

Ano, rádi bychom v klidu jeli po těch našich zajetých kolejích a měli klid od různých překvápek. Raději se moc nedívat nalevo či napravo a v klidu se těšit z představy naší cesty a jejího cíle. Zároveň, ať už vědoměji nebo nevědoměji, tušíme, že tyto koleje v mnohém úplně správným směrem nevedou. Když se podíváme na stav naší civilizace, je většině jasné, že bychom potřebovali přehodit výhybku docela radikálně...

Vánoce, Vánoce přicházejí!

Jak jsme zvyklí, máme docela hezky uklizeno, ozdobený stromeček, napečené cukroví, připravenou štědrovečerní večeři, v kostele zaznívají koledy, v jesličkách leží nově narozený Ježíšek, který nelení a hned nám přináší dárky... Jsem ale ochoten rozbalit i ty dárky, které mne mohou i docela vykolejit, nasměřovat mne v něčem třeba úplně novým směrem? To může být spojeno s pocity určité nejistoty, ale věřím, že zároveň i pokoje, důvěry a radostného očekávání, protože tento vlak řídí Ten, který je Cesta, Pravda a Život, a není úžasnějších dárků než těch, které z lásky naděluje On sám... Jeho vlak přijíždí, ale čekám u správného nástupiště?

Přeji vám hluboké prožití vánočních svátků. Kéž nám a celému světu Ježíšovo narození přinese více lásky, míru, pokoje a vzájemné solidarity!

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

LEDEN

6.-7. 1. Tříkrálová sbírka (celorepublikově 1.-14. 1. 2024)

7. 1. svátek Křtu Páně – tradiční dětská besídka u jesliček v kostele v 15:00

plánovaný začátek přípravy dětí na I. sv. přijímání – dle domluvy s rodiči.

ÚNOR

3. 2. úklid Betléma

5.-11. 2. jarní prázdniny.

od 11. 2. možnost zapisovat se na čtení křížových cest

14. 2. Popeleční středa

25. 2. sbírka Svatopetrský halář

25. 2. Veletrh knih a hraček

BŘEZEN

24. 3. Květná neděle

31. 3. Neděle Zmrtvýchvstání Páně

Hudba v naší farnosti

Neděle 24. 12. 2023 v 9:45 - mše sv. s lidovým zpěvem
(4. neděle adventní)

24. 12. 2023 ve 22:00h - Štědrý den – půlnoční mše svatá

Eduard MARHULA (1877–1925):

ČESKÁ VÁNOČNÍ MŠE KOLEDOVÁ, opus 13

25. 12. 2023 v 9:45 h - Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Jaroslav OČENÁŠEK (1901–1968):

Česká mše vánoční op. 16

1. 1. 2024 v 9:45 h - Slavnost MATKY BOŽÍ PANNY MARIE – Nový rok

Eduard MARHULA (1877–1925):

ČESKÁ VÁNOČNÍ MŠE KOLEDOVÁ, opus 13

J. K., č. 222, 226, 201

Účinkují: chrámový sbor, varhany, orchestr

Řídí: Zdeněk HATINA, ředitel kůru

LAUDATE DOMINUM, CANTATE CANTICUM NOVUM!

PROSINEC- Fráňa Šrámek

Po sněhu půjdu čistém, bílém,
hru v srdci zvonkovou.

Vánoční země je mým cílem.

Až hvězdy vyplovou,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
až noční půjdu tmou.

Tu ztichnu tak, jak housle spící,
a malý, náhle, dětinný,

a v rukou žmole beranici,

včarován v ticho mýtiny,

tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
svých slz až přejdu bystřiny.

Mír ovane mne, jak by z chléva,

v němž vůl a oslík klímají,

světýlka stříknou z prava, leva,

noc modrá vzlykne šalmají,

tu budu blízko již. Ach, jsem tak

blízko již,

snad pastýři mne poznají...

Pekly kočky vánočky

Miloš Kratochvíl

Z veselého vánočního soudku:

Kdo upeče vánočky?

„To je práce pro kočky!“

Kočky mísí těsto s kvásky,

Rozvalují na provázky.

Pak se daly do pletení:

„Něco zaplést, to nic není!“

Mezi těstovými provázky

Si však zapletly ocásky.

Jak vánočky upletly?

Nijak. Radši utekly!

PROŽILI JSME - Přijetí nových ministrantů

První adventní neděli nerozsvítil kostel pouze plamínek první zapálené svíčky na adventním věnci a

průvod dětí s lampionky, ale také šest nových ministrantů, kteří byli přijati do služby. Míša, Šimon, Oliver, Honza, Šimon a Majk před kostelem slíbili, že svoji službu u oltáře budou plnit svědomitě, dostali ministrantské oblečení a v průběhu bohoslužby se začlenili mezi stávající ministranty.

Náš synek se nemohl dočkat. Vidí ministrovat dva starší bratry a moc se také chtěl zapojit. Svědomitě chodil na všechny přípravné schůzky a hlavně se doma pilně učil slib, který coby prvňák, ještě

není schopný úplně přečíst, musel se ho tedy naučit z paměti. Říkala jsem si, co s ním asi udělá, když uvidí plný kostel

lidí před sebou, zvládl to ale parádně, stejně jako všichni ostatní kluci. Obdivovala jsem odvalu vedení ministrantů, že tentokrát nešli „na jistotu“ a slib nepředčítali.

Ministrantské řady se tedy rozrostly o nové ministranty a já bych vás ráda poprosila o shovívavost, pokud kluci někdy něco popletou. Myslím si, že nějaká „doba hájení“ je určitě namístě. A ministrantskému vedení děkujeme nejen za pěkné přijetí, ale hlavně za vedení v průběhu celého roku.

TP

Střípky z ducháčů 2023

Další přednáška byla zaměřena na očistu a ducha kajícího. V kontrastu s tajemstvím narození Božího Syna a jeho nevinosti se můžeme zamýšlet nad tím, že jsme vykoupeni. Přináším jen její část.

Když se uvažuje o hříchu, nemělo by se nad ním přemýšlet těžce, bezvýchodně! Ba naopak, měli bychom se naučit vyrovnat se se svou malostí s radostí vykoupených. Není dobré se patlat v minulosti, minulost není prostor pro rozvoj člověka – nemůžeme v ní nic změnit – můžeme měnit věci jen teď a v budoucnu. Můžeme dát prostor tomu, kdo je Pánem nad časem.

Co však udělat můžeme, je to, snažit se vyvarovat hříchu, předcházet jeho opakování.

Není místo ani povolání, kde by nebyl prostor pro hřích. Člověk by měl žít s vědomím, že je zranitelný – mít pokorné a živé vědomí a být připraven.

Je rozdíl mezi hříchem a pokušením. Pokušení je takové varování, abychom hledali pomoc – přimkli se ke Kristu nebo k jeho přečisté matce Marii.

Prevencí může být silná myšlenka, co chci dělat. (Ne to, co dělat nechci.)

1. obranná linie je, že dělám dobré věci a jsem v nich angažovaný. 2. obranná linie je HUMOR. Nebrat věci tragicky, strašidelně a příliš vážně. 3. je modlitba. „Pane Ježíši, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným a zachraň mě před...“

Kéž se nám daří odolávat pokušení, pokaždé když si vzpomeneme, že u jeslí v Betlémě jsme i my. I my se spolu s jeho matkou Marií a tátou Josefem radujeme nad děťátkem.

Očeho pohádka - Láska nebeská

„Pojďte jen vy sami stranou na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“ Těch, kdo k nim přicházeli a zase odcházeli, bylo totiž tolik, že neměli ani chvíli na jídlo. (Marek 6,31)

Proč chtěl být Ježíš s apoštoly sám? A proč si chtěl s nimi povídat?

Byl jednou jeden princ a ten se chtěl oženit. Jeho táta byl moc rád a připravil velký ples, aby si princ vybral nevěstu. Princezny zblízka i zdaleka přijely a všechny se chtěly vdávat. Jedna byla krásná, ale protivná, druhá byla ještě krásnější, ale nafoukaná. Třetí byla zmalovaná jak lidožrout! Byla tam také jedna, která byla laskavá. Měla moc krásný úsměv, a dokonce mluvila s každým, koho potkala (i se sluhy). Princ tančil se všemi princeznami a tahle se mu zalíbila nejvíce. Chtěl jí říct, že je nejlepší a nejmilejší, ale pořád tam byli nějací lidé, kteří je rušili. Všichni totiž princeznu měli rádi a byli jí nablízku, i do kočáru ji doprovázel sluha! Princezna odjela.

Princ myslel, že zešílí. Myslel, že mu shoří srdce.

„Musím jet za ní a říct jí, co cítím!“ říkal si. Jel do jejího království. Princezna byla zrovna na lovu se svým tátou a co se nestalo. Princeznu napadl medvěd. Náš princ tam byl nejdříve a princeznu zachránil, utekli spolu do úkrytu a tam jí mohl říct, jak moc se mu líbí a jak moc rád by si ji vzal za ženu. Princezna na tom naštěstí byla stejně. A byla velkolepá svatba!

Možná taky chcete říct Ježíšovi, že je nejlepší a nejhodnější. Možná On vám chce říct... že vás má rád. Až s ním budete sami.

Podle našeho pana faráře LG

PŘEČTĚTE SI:

Já nikdy neřeknu, že jsem na to zvyklá. To nejde. Já prostě **hořím** a když hoříš, tak tě to občas i pálí, ale v ohni jsou taky jiskry, teplo a světlo a to se

HOŘÍM - Simona Bagarová

V knihovně jsem ji našla mezi beletrií, ale beletrie to úplně není. Speciální kniha se speciálními lidmi. Jak se píše v anotaci, tito lidé sice nevynalezli nové léky a ani nepřekonali nové rekordy, zato v sobě našli silně zakořeněné člověčenství. Tepající lidskost v ryzí podobě, která se projevuje péčí, respektem a dáváním důstojnosti těm, které společnost tak ráda vystrkuje do institucionální-zované péče, do domovů seniorů či domovů se zvláštním režimem.

O své práci, kterou vykonávají nikoli jako zaměstnání, ale skutečně jako povolání, mluví bez příkras, často s pokorou, jako by to bylo něco samozřejmého, obyčejného. Ale ono přece není vůbec samozřejmé, že se do poslední chvíle snažíte být s lidmi, kteří jsou na vás často protivní. Anebo kteří jsou naopak lapeni do tenat demence či Alzheimerovy choroby a těžko říct, zda vás na nějaké úrovni alespoň vnímají, když se schopnost poznání zcela vytratila.

Název knihy je odvozen od odpovědi jedné z žen, která o své práci říká, že hoří. „A když hoříš, tak Tě to občas i pálí, ale v tom ohni jsou taky jiskry, teplo a světlo.“

Taky bych někdy chtěla hořet. A mít kolem sebe zapálené lidi i v té části života, kdy už třeba budu dohasínat.

Dana, Saša, Jana, František a Dominik jsou lidé veskrze inspirativní, a jakkoli je téma konce života a umírání těžké, dokáží je odlehčit vtipnou historkou či jadrným slovem. Někdy je povídání natolik silné, že mi vyhrkly slzy, a myšlenky z rozhovorů natolik hutné, že je nosím v hlavě celý den. Dialogy jsou vedeny velmi civilním způsobem, takže čtenář nemá pocit, že jsou mu předkládány dokonalé osoby z jiné dimenze, ale lidé z masa a kostí, co někdy sami přiznají, že na ně něco bylo moc, že už toho někdy mají také plné kecky a že musí myslet i sami na sebe.

Podle výpovědí hraje víra v životě spousty z nich okrajovou či nulovou roli, přesto si myslím, že pro spoustu z nás – a mě nevyjímaje, je tato pětice hodně silným příkladem. Jestli Dana, Saša, Jana, František a Dominik nevidí v té nejzmatenější stařeince a agresivním stařečkovi Krista, tak pak už fakt nevím, kdo jiný ano.

Ke Světlu

Náš druhorozený syn si ke svým desátým narozeninám nepřál žádnou konkrétní věc, ale zážitek. Společně jsme vymysleli, že se pojedeme podívat na pár dní do Vídně, kde byl kýžený cíl jeho cesty – dům plný akvárií, kde mají i žraloky. A to ne ledajaké, dokonce tam mají i žraloky kladivouny!

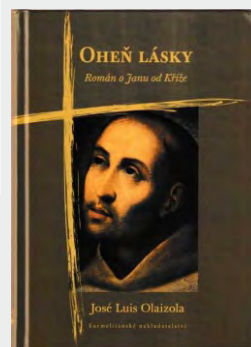
Kvůli vytíženosti a spoustám aktivit se slibovaný víkend pořád oddaloval, až jsme nakonec vyrazili v době vánočních trhů. Součástí výletu tedy kromě „zvířátkového domu“ byla i návštěva vánočního trhu před vídeňskou radnicí. Prošli jsme se mezi stánky a obdivovali honosnou vánoční výzdobu. Když tu se najednou kolem nás všechno ponořilo do tmy. Asi nějaká porucha, pomyslela jsem si. Pak jsme uslyšeli vzdálenou hudbu, na opačné straně parku se v jakési konstrukci otevřelo okénko a z něj vyjelo srdce zavěšené na laně. Zářilo do tmy, a jak se k nám blížilo, rozsvěcovalo vše kolem. Na závěr se záře ze světélkujícího srdce přelila do stromu, který byl ozdoben srdíčky, a ta se po jednom rozsvěcovala. Se synem jsme fascinovaně hleděli na tu nádheru, pro mnohé jistě na pomezí kýče. Pak se srdce pomalu vrátilo na svoje místo, budka se zavřela a ruch předvánoční atmosféry nerušeně pokračoval.

Srdce opakuje svoji trasu každou půlhodinu a my tam ten večer vydrželi čekat snad na čtyři jeho cesty. V celém tomhle mini-představení jsem spatřovala velkou symboliku. Na konci jednoho putování srdce nad našimi hlavami se nakloním k synkovi a říkám mu, že tohle je úkol, který si pro nás Bůh připravil. Že máme zářit do tmy a rozsvěcovat srdce ostatních lidí. On mi na to odpověděl, že mu spíš přišlo, jako by to velké putující srdce představovalo Hospodina a ten strom srdce zemřelých, která on po jednom rozsvěcuje.

Vidím, jak synovi září oči, a vidím také, jak září jeho srdce. Celý ten moment je pro mě hodně silný a vím, že mě bude provázet adventním časem a neustále připomínat, kam naše cesty směřují.

PŘEČTĚTE SI:

Oheň lásky

Román o Janu od Kříže

José Luis Olaizola

Beletristický životopis svatého **Jana od Kříže** (1542–1591), učitele církve, jednoho z největších mystiků západní církve. Spolu s Terezií od Ježíše se podílel na reformě karmelitánského řádu, při čemž však narážel na silný odpor bratří a málem ho to stálo život. Proslul nejen vynikajícími spisy o duchovním životě, ale především vroucí láskou ke Kristu a hlubokou mystickou zkušeností. Pod perem autora nám tento velikán mystiky doslova ožije před očima: vyklube s z něj člověk z masa a kostí, který svou opravdovostí volá k následování.

José Luis Olaizola (*1927) je španělský spisovatel, původním povoláním právník. Napsal romány o řadě významných historických osobností. Jeho knihy sklizejí úspěchy doma i v zahraničí; za *Oheň lásky* získal roku 1976 literární ocenění.

Darujte vzdělání a naději dětem z nejchudších zemí světa

Dříve se u štědrovečerního stolu prostřelo místo navíc pro nečekaného hosta. Touto prastarou tradicí jsme dávali najevo, že neodmítneme pohoštění žádné náhodné návštěvě, která zavítá k našemu prahu – pocestnému, tulákovi nebo žebrákovi. Doba se mění, a tak nám o Vánocích stěží zazvoní u dveří náhodný pocestný. Lidí, kteří potřebují naši společnou pomoc, je přitom na světě pořád mnoho. Nejzranitelnější z nich jsou děti. Nemůžeme je k našim svátečním tabulím fyzicky posadit, ale prostřednictvím Mary's Meals jim můžeme nabídnout jídlo, které je nakrmí po celý rok. Můžeme se společně pokusit co nejvíc vyvážit skutečnost plných stolů na jedné a prázdných žaludků na druhé straně světa.

Jménem bezmála 2,5 milionů dětí, v nichž zůstává naděje živá díky jídlům, která pomáháte prostřednictvím Mary's Meals podávat, Vám přeji šťastné a požehnané Vánoce.

Vaše Petra Burianová, ambasadorka hnutí Mary's Meals.

Hnutí Mary's Meals pomáhá už téměř dva a půl milionu dětem na celém světě a pomoc jednomu z nich na celý školní rok stojí jen 550 Kč.

Vytvořme společně novou tradici a prostřeme u štědrovečerního stolu symbolický talíř, jímž nasytíme jednoho nebo i více školáků, kteří žijí v nejchudších zemích světa. Dáme jim tak jistotu, že hlad se do jejich života nevrátí, ale také šanci získat vzdělání a naději na lepší budoucnost.

Místo u stolu prostřete zakoupením tištěného nebo elektronického poukazu na e-shopu Mary's Meals.

Více na www.MistoUVanocnihoStolu.cz

Vždyť jsem to já!

Poznat něčí příchod, když zvoní zvonek u dveří, není nic obtížného. Ale jsou příchody, kdy i hlavy pomazané, vzdělané a vybavené k tomu, aby očekávaly, poznaly a oznámily to druhým, úplně selžou. Tak se stalo, když na svět přišel muž jménem Ježíš a byl to Mašiach, Mesiáš, Christos, Kristus, Pomazaný. Svolaní velekněží a zákoníci na přímou Herodovu otázku sice správně odpověděli, že Mesiáš se má narodit v Betlémě (srov. Mt 2,1–6). Ale když pak už dospělý přišel mezi lid a začal učit, nepoznali ho – a snad ho ani nechtěli poznat. Prohlásili ho za rouhače, podvodníka a nechali ho zabít. Nedali se přesvědčit jeho velkými činy, znameními, moudrostí ani láskou.

Ježíš po svém zmrtvýchvstání přišel a ukázal se blízkým lidem, těm, kteří s ním putovali, denně ho vídali a museli ho dobře znát. Ale oni ho zpočátku nepoznali. Jako kdyby nějaké šupiny zakrývaly jejich oči. Už i před tím, než byl ukřižován, ho jednou nepoznali. Spletli si ho s přízrakem při setkání na Genezaretském jezeře.

- Učedníci na lodi: Spatřil je zmožené veslováním, neboť vítr váł proti nim; tu k nim před svítáním kráčel po moři a chtěl jít dál kolem nich. Když ho uviděli kráčet po moři, vykřikli v domnění, že je to přízrak; všichni ho totiž viděli a vyděsili se. On však na ně hned promluvil: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ Vstoupil k nim na loď a vítr se utišil. I byli celí ohromení úžasem (Mk 6,48–51).

- Marie Magdalská: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. (Jan 20,13–14).

- Učedníci na cestě do Emauz: A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali (Lk 24,14–15).

- Apoštol Petr: Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. ... Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „To je Pán!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť – byl totiž svlečen – a brodil se k němu vodou (Jan 21,4.7).

- Shromáždění učedníci: Když o tom mluvili, stál tu on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám.“ Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ To řekl a ukázal jim ruce a nohy (Lk 24,36–40).

Proč taková neschopnost poznat Krista nejprve ze strany duchovní elity národa a pak od nejbližších přátel? Nedokážu si to vysvětlit jinak, než že Ježíš byl jiný a přišel jinak, než jak ho očekávali. Jeho příchod, jeho způsob chování je zaskočil.

Místo nadějného politického Mesiáše, který se chopí moci, vyžene římské okupanty a obnoví slávu Izraele, přišel potulný učitel, který trávil celou dobu mezi obyčejnými lidmi, dokonce i mezi spodinou společnosti. Pak, přestože byl zabit a položen do hrobu, objeví se živý. V několika případech vchází zavřenými dveřmi. Jindy ho spatří za svítání na břehu Genezaretského jezera v Galileji, daleko od Jeruzaléma, kde jej viděli naposled. Přitom říkal lidem kolem sebe předem, co s ním bude. Před svým ukřižováním je připravoval na budoucí události, připravoval je na své umučení a vzkříšení (např. Mk 9,31).

To už tak je, že se zdráháme přijmout některé zprávy nebo si zatemňujeme zrak nesprávným očekáváním. Sám jsem toho nezáviděníhodným příkladem. Když mě moje milá žena pošle pro něco do ledničky, nejsem schopen to najít. Pak mi ukáže, že ta věc mi stojí přímo před očima. Neviděl jsem ji, protože jsem očekával jiný obal, jiný tvar nebo jsem se díval jen na obvyklé místo a nenapadlo mě zaměřit zrak dozadu do jiné police.

V oblasti duchovního života může mít taková mentální slepota a předpojatost mnohem horší následky než přehlédnutí jídla v ledničce. Hledáme Boha, očekáváme, že se bude chovat určitým způsobem – a on jedná jinak. Protože se s ním míváme a on není tam a takový, jak očekáváme, nepoznáváme ho. Zdá se nám, že je pryč, že se schválně skrývá a ignoruje nás. Ve skutečnosti stojí hned vedle nás a sleduje nás svým chápajícím zrakem.

Někdy Ježíš při takovém setkání–nesetkání, v němž není poznán jako Boží Syn a Zachránce, buď zcela mlčí nebo odpoví jen stručně na přímou otázku a dál neříká nic. Tak to probíhá u Heroda a Piláta. Ale jindy se těm, kdo ho hledají, dává poznat. Osloví je jménem, podobně jako oslovil Marii Magdalénu v blízkosti prázdného hrobu (srov. Jan 20,16). Zaklepe na dveře srdce a s tím, kdo mu otevře, bude večer (srov. Zj 3,20).

Výběr předešlých citovaných úryvků z Písma o nepoznání přicházejícího Pána může vyvolat dojem, že Ježíš rád lidi léká nebo jeho obvyklý příchod k milovaným přátelům má charakter zjevení strašidla. Ale zdaleka ne pokaždé, když se najednou objeví, naplňuje všechny přítomné děsem; například počáteční povolání učedníků proběhlo podle Písma úplně klidně (srov. Mt 4,18–22). A při příchodu na svět v Betlémě se možná pastýři nejprve polekali zjevení andělů, ale děťátka se nelekali nikdo – nebo nanejvýš král Herodes a ďábel.

Další případ byly opakované příchody zmrtvýchvstalého Ježíše skrz zavřené dveře v neděli ke shromážděným apoštolům. Těžko předpokládat, že apoštolové byli příznivci hororů a speciálně v neděli se opět sešli, aby se i podruhé nechali schválně vyděsit. Je pravda, že poprvé

se lekli, ale v Janově podání se zaradovali (srov. Jan 20,19) a můžeme spekulovat, že podruhé, o týden později, už se těšili, až jejich Pán znovu přijde. Evangelista Jan u druhé návštěvy nepíše o radosti, ale ani o nějakém strachu (srov. Jan 20,26). Učedníci poznali vzkříšeného Ježíše, už s ním od poslední měli zkušenost a věděli, že se nemusejí bát. Poznal ho i Tomáš.

Hledání Boha a setkávání se s ním je trochu jako orientační běh nebo hra na hledání pokladu. Tušíme, co (nebo přesněji: koho) máme najít, a vydáváme se do terénu s nadějí, že to tam kdesi podle nějakých značek či znamení najdeme. Ale jeden nález nestačí, dobrodružná cesta pokračuje, je třeba znovu hledat a nacházet na dalších místech svého života. A jaká doporučení si pro takové hledání vzít, když člověk právě nemá žádné nápady?

- Npropadej smutku a skleslosti z toho, že Ježíše někdy ve svém životě nemůžeš najít, že se před tebou skrývá, že ho nepoznáváš. Ani velké osobnosti z Ježíšových přátel – od apoštolů po Magdalénu – na tom nebyly jinak; Magdaléniny prolité slzy jsou jasným svědectvím (srov. Jan 20,11–16).

- Nezapomeň, že nejen ty hledáš jeho, ale on mnohem víc hledá tebe a další ztracené ovečky, on je ten, který za tebou přichází mnoha způsoby.

- Jestli o Ježíše stojíš a s upřímným srdcem ho hledáš, on se ti dá dříve či později poznat, sám k tobě přijde. Jen hledači senzací, jako byl Herodes, kteří chtějí vidět zázrak, aby se pobavili (srov. Lk 23,8), budou zklamáni. Ježíš není varietní umělec. Jeho znamení mají vyšší cíl než pobavit nebo příjemně vystrašit diváky a sklidit za to potlesk.

- Uč se Pána znát, zajímej se o jeho slova, čti Písmo, buď s lidmi, v jejichž společenství přebývá. Pak poznáš jeho hlas, když přijde a osloví tě, jako oslovil Marii. Poznáš ho, když přijde mezi své učedníky.

- Ježíš tě má rád a chce tě přesvědčit, že je s tebou i ve tvé bolesti a trápení. Pochybuješ-li, že je to on, kdo při tobě stojí ve tvém soužení, má připravený jedinečný průkaz a důkaz pravosti. Ukáže, čím za tebe zaplatil: své rány. A řekne: „Vždyť jsem to já!“ (Lk 24,39)

- Měj rád lidi a usiluj o jejich dobro. Získáš tím velkou naději, že tě Ježíš, až přijde jako Král soudit svět, postaví po své pravici, protože jsi mu pomáhal a byl jsi k němu dobrý. Když se budeš divit, jak je to možné, protože jsi ho předtím nepoznal, odpoví ti: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili“ (Mt 25,40).

Biblický kvíz na téma Příklad

Q1. Prorocký faraónův sen, přicházející událost

Sen o sedmi hubených kravách vystupujících z Nilu ohlašoval příchod následující události:

- sedm záplav z Nilu zničí zemi,
- sedm let neúrody a hladu v Egyptě,
- sedm nových aktivistek přibude do faraónova poradního sboru,
- sedm zkorumpovaných úředníků vyprázdní státní pokladnu,
- ještě sedm let potrvá, než Egypt dosáhne uhlíkové neutrality.

Q2. Druhý příchod Syna člověka

bude vypadat jako když

- výbuch sopky zahálí celé nebe černým prachem,
- blesk ozáří oblohu od východu až na západ,
- tornádo rozboří všechny domy, které nestojí na skále,
- mírný vánek přinese holubici s olivovou ratolestí vzobáčku.

Q3. Josefův příchod k bratřím

Co měl na sobě oblečeného Josef, když přicházel za svými bratry pasoucími stáda v Dótanu?

- Plášť z ovčího rouna,
- nic, byl nahý, protože ho přepadli a obrali lupiči,
- efód a lněné spodky,
- pastevecké pončo,
- pestře tkanou suknicí,
- oblek z džínoviny,
- zbroj krále Davida,
- funkční oblečení z vlny ovčí plemene merino.

Q4. Hospodin přišel navštívit Abraháma sedícího před stanem u Mamreho dubů.

V každé z obou skupin po 4 odpovědích zatrhněte jednu, kterou považujete za správnou.

Q4A. Abrahám spatřil, že proti němu stojí:

- muž,
- dva muži,
- tři muži,
- muž a žena.

Q4B. Abrahám přichozím(u) nejprve nabídl, aby si umyl(i) nohy a vzal(i) trochu jídla. Potom obdržel ujištění, že po obvyklém čase bude mít jeho žena:

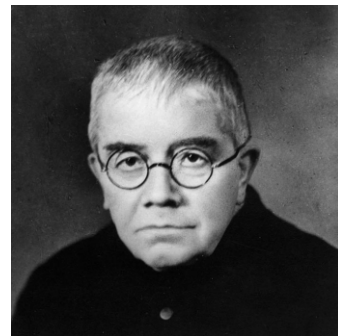
- syna,
- dceru,
- dvojčata,
- tolik zlatých ozdob jako královna.

Správné odpovědi najdete na jiné straně časopisu

Svědectví života:

P. DOLINDO RUOTOLO

„JEŽÍŠI, TY SE POSTAREJ!“

Dolindo Ruotolo se narodil 6. října 1882 jako páté z jedenácti dětí v italském přístavním městě Neapol, ve stínu sopky Vesuv. Jeho matka Silvia pocházela ze zchudlého šlechtického rodu a byla to skutečně výjimečně čistá a vznešená duše. Otec Rafael, vystudovaný inženýr a matematik, byl také věřící, čestný muž, ale svou rodinu ovládal s extrémní přísností a šetrností, která hraničila až s lakomstvím. I proto bylo u Ruotolových málo důvodů k radosti. Rodina žila z velmi skromného příjmu, a tak v domě panovala trpká chudoba. Trpěl tím především malý Dolindo, který velice brzy napsal: „Dali mi jméno Dolindo, které znamená bolest“, jméno, které vymyslel jeho otec a odvodil ho od titulu Panny Marie „Addolorata“ – Bolestná Matka. Otec mu nedovolil chodit do školy a učení doma na studeném mramorovém schůdku vždy skončilo pořádným výpraskem. Když otec přicházel večer domů, měl Dolindo takový strach, že se před ním schovával v jedné z bočních skříněk psacího stolu. Ustavičné neúměrné utrpení způsobilo, že Dolindo byl, jak se později sám vyjádřil, „hloupý jako neandrtálec“. I první svaté přijímání přijal jako jedenáctiletý „bez toho, abych rozuměl, o co jde“. A přece se v Dolindovi probudil tajemný vnitřní život, takže začal sám chodit na ranní mši a otcovy tvrdé tresty obětoval Pánu Bohu. Když Dolindo navzdory všemu začal studovat na gymnáziu, hned první ročník musel dvakrát opakovat: „Můj duch byl uzavřený, ... nic jsem se nenaučil; ani dobré, ani zlé.“ Na dovršení ponížení byl ještě i nejmenší ze třídy a otec mu zakázal jakékoli přátelství, každý kontakt s kamarády. Později se otec Rafael často vyznával svému synovi: „Nevím, proč jsem ti neustále způsoboval utrpení, když jsi byl malý... Zdálo se mi, jako by to Pán tak chtěl, protože ses měl stát lepším než všichni ostatní. Skutečně nevím, dítě moje, ... a přece jsem tě miloval!“

V roce 1896 se manželé Ruotolovi rozešli. Matka Silvia poslala třináctiletého Dolinda do internátu v Neapoli, který vedli lazaristi, kněží Misijní společnosti svatého Vincenta de Paul. I zde se velice brzy projevila jeho neschopnost učit se, a tak se ve své nouzi plný důvěry obrátil na Ježíše a Marii. Po několika dnech, v červnu 1896, se stalo něco zvláštního: „Modlil jsem se se svými spolužáky růženec a před sebou jsem měl obrázek Panny Marie, který byl opřený o knihu. Řekl jsem jí: »Moje sladká

Matko, pokud chceš, abych se stal knězem, dej mi rozum a inteligenci, vždyť vidíš, že jsem hloupý.« Vtom, když jsem tam klečel, mě přemohla dřímota a viděl jsem, jak se obrázek začal hýbat; byl to průvan anebo nějaká osobní milost, nevím. Dotkl se mého čela a já jsem se vzbudil jakoby ze snu a má bídná mysl byla najednou jasná a osvícená.“ Hned nato se Dolindo pomodlil modlitbu úplného odevzdání se do Boží vůle podle svatého Alfonse Maria z Liguori. „Tento úkon odevzdanosti se stal mým celoživotním programem.“ Od té chvíle byl Dolindo nejlepší ze třídy a uměl vysvětlit věci, které nikdy nečetl. Po prvotním výsměchu si však tím na sebe nyní přivolal nelítostnou závist svých spolužáků. Sborově pro něj požadovali při každé zkoušce tu nejhorší známku. „Nula pro Ruotola!“ a učitel ze strachu, že by mohl přijít o své místo, přistoupil na tuto krutou hru. „Nevzpíral jsem se tomu, protože jsem myslel na Ježíše.“ Toto strastiplné období trvalo tři roky, potom byl Dolindo přijat do noviciátu misijního společenství a jako osmnáctiletý mohl na začátku teologického studia složit vytoužené sliby. Ještě během studií jednou prosil, aby ho poslali jako misionáře do Číny, aby tam mohl zemřít mučednickou smrtí. Avšak představený mu dal prorockou odpověď: „Bůh ti dává tuto touhu, aby tě připravil na utrpení a na apoštolát. Budeš mučedníkem, ale srdce, ne krve.“ V červnu roku 1905 byl Dolindo Ruotolo jako jen dvaadvacetiletý vysvěcen na kněze. Okamžitě začal v Neapoli intenzivně vyučovat, byl jmenován do funkce kapelníka, mistra gregoriánského zpěvu pro kleriky z diecéze, a vyučoval několik předmětů na gymnáziu svého misijního institutu. Jeho nasazení a schopnosti byly ohromné, takže brzy byl i přes své mládí znám jako excelentní misionář, ba dokonce se o něm hovořilo jako o možném kandidátovi na biskupský stolec. Avšak u Dolinda Ruotola se začaly projevat známky pýchy a přehnané sebejistoty. No, „moje duše byla ledová, v mém srdci panoval chlad,“ jak on sám řekl. A tak závist jednoho kolegy se postarala o rychlý konec tohoto pochybného výstupu na výsluní. Dolindo byl totiž zcela neopodstatněně u představených obviněn jen proto, že zkomponoval nějaké hudební dílo. Jako trest mu hrozilo přeložení na jiné místo. „Jako mávnutím kouzelného proutku,“ vzpomíná s vděčností, „jsem se cítil znovu ponořený v Bohu a nanovo jsem nabyl horlivost v modlitbě... Zakusil jsem, jak ničemné je všechno lidské a jak je nadmíru marnivé vkládat naši důvěru do stvoření... Byla to jakoby vnitřní obnova.“ Tato očistující bouřka byla pro P. Dolinda skutečně duchovním mezníkem. Stále jasněji chápal, že jeho už od dětství neobvyklá cesta utrpení, která často působila tak nepochopitelně, byla součástí velkého Božího plánu lásky: „Pán mě chtěl povolání, ... očistit mě, abych se stal nástrojem v jeho ruce.“ Jak bylo pro něj důležité poznat, že je třeba se naprosto odevzdat Božímu působení, tak je rovněž užitečné i pro nás, abychom se nenechali ovládnout sklíčeností při dalších zastaveních jeho křížové cesty. Nejprve ho jako čtyřiaadvacetiletého poslali na podzim roku 1906 do kněžského semináře v jihoitalském přístavním městě Tarent, kde působil jako spirituál. Poměry tam byly chaotické, seminaristé dávali P. Dolindovi najevo své pohrdání a jeho představený, mimořádně dominantní osoba, se k němu choval jako k novicovi, takže P. Dolindo musel vykonávat ty nejpodřadnější práce. „Těžce se popisuje, kolik námahy mě tehdy stály moje úkony sjednocení s Bohem, abych zachoval pokoj a mlčení... Ale Pán mě posouval vpřed. On mě vždy vedl těmito situacemi,

PŘEČTĚTE SI:

Miláčku, netrap mě... Denis Sonet

Manželská
láska se týká
celého člověka
a každého dne.
Proto je třeba
uvažovat

o všech aspektech života. Například o komunikaci jako zdroji informací z denního života, o fantazii jako zdroji podnětů pro potřebné změny, ke kterým v průběhu času dochází. Autor využívá své mnohaleté zkušenosti, které získal jako pracovník manželské poradny, a nabízí čtenářům odpovědi na jejich otázky, náměty k zamyšlení, nápady a rady pro každodenní manželský život: oživovat plamen lásky každý den, překonávat krize malé i velké. Komunikovat, abychom měli potřebné informace, a snít, abychom uměli udělat potřebné změny. Chtěl Bůh, abychom spolu žili právě my dva? Co bude, až budeme staří? Text je napsán stručně, srozumitelně, se smyslem pro realitu, ale i s humorem.

Denis Sonet

Denis Sonet je knězem diecéze Troyes ve Francii. Léta se věnuje poradenství a duchovnímu doprovázení manželských párů a pro své zkušenosti a komunikační schopnosti se stal rovněž vyhledávaným řečníkem pro různé konference. Je stálým dopisovatelem časopisu Famille Chrétienne (Křesťanská rodina) a autorem řady úspěšných titulů, určených manželským párům a rodinám.

takže jsem ho pokaždé následoval jako uplakané dítě, které jde tam, kam ho otec vede za ruku.“ Dolindo stále častěji prožíval neočekávané momenty hluboké soustředěnosti a zaměřenosti na Boha, které byly plody tohoto očistování: „Nic jsem mu neříkal, ale cítil jsem se jako úplně malé dítě, které odpočívá u srdce své matky.“

Na podzim roku 1907 se znenadání rozpoutal proti P. Dolindovi urputný boj. Z nedorozumění vzešlo obvinění, že tento bystrý teolog obhazuje herezi. Povolali ho do Neapole, kde mu představený zakázal slavit mši svatou. P. Dolindo měl tehdy 25 let. „Tak se skutečně začala moje kalvárie. Jaká hanba. . . Ráno jsem přijal svaté přijímání, v domě se mi ale všichni vyhýbali, jako bych byl exkomunikován.“ Mladého kněze udali u Posvátného oficia – jak se tehdy nazývala Kongregace pro nauku víry – a obvinili ho, že je „heretik, pokušitel lidu a nebezpečí pro Církev“, nato následovalo předvolání do Říma. Emocemi nabitý proces na Posvátném officiu byl ukončen tím, že P. Dolindovi koncem ledna roku 1908 odebrali všechny kněžské pravomoci. Obzvláště se ho dotklo, že v době výslechů nemohl přijímat svaté přijímání ani přistupovat ke zpovědi. Někteří dokonce dělali vše pro to, aby tohoto „zatvrzence“ prohlásili za pomateného a umístili do psychiatrického ústavu. Vyšetřující lékař však mohl jen potvrdit „bystrý rozum a jasné, logické myšlení“ odsouzeného. Až v polovině dubna poslali P. Dolinda zpátky do Neapole, kde se dozvěděl, že Posvátné officium ještě k tomu všemu nařídilo jeho vyloučení z misijní společnosti. Tehdy se cítil na pokraji smrti, úplně zničený a zdrcený. „Zcela jsem se obětoval Pánovi a řekl mu: »Nechť se stane tvá vůle.«“ Jeho láska k Církvi zůstala i navzdory tomu všemu nezlomená. Ve své „Písni o Církvi“ později napsal: „Ty jsi mě ponížila a všichni si mysleli, že to bude moje záhuba. Ale ty jsi mě oděla pokorou svého ženicha. Nechala jsi mě ležet na zemi zraněného, moje kněžství bylo rozervané, vyzkoušené v utrpení. . . Ale právě díky těmto hrozným ponížáním rozkvetlo. . . Objal jsem tě o to vroucněji, Církvi Kristova, a uprostřed bohorouhavých proklínání tvých nepřátel, kteří tě prohlašovali za tyranku, volal jsem tě mami. Nikdy jsi mě nezavrhl, jen jsi mi vyrovnala cesty a pomohla mi, abych rychlejšími kroky kráčel vstříc naplnění Boží vůle.“

S velkou nevolí opustil P. Dolindo misijní společenství a v květnu se vrátil ke své rodině. Doma se mu jako „heretikovi a pomatenci“ nejen vyhýbali, ale hluboký pokoj, s jakým nesl své odsouzení, vzbudil dokonce pochybnosti, zda není posedlý ďáblem. A tak starostliví příbuzní zavolali exorcistu, který ale rychle pochopil, že má co do činění s mladým knězem žijícím v hlubokém sjednocení s Bohem. Dojat jeho pokorou těšil P. Dolinda slovy: „Odvahu, můj synu! Bůh je s vámi. Dá vám sílu snášet mnohé utrpení.“ V těchto nesmírně bolestných měsících se u P. Dolinda zároveň objevila nová charismata, jako například bilokace, ačkoli on sám měl vůči všemu výjimečnému vysloveně odpor. Především se v tomto období začal nadpřirozený jev vnitřních promluv (Ježíšova hlasu v jeho nitru), které budou mít velký význam pro jeho další působení. P. Dolindo neměl vize, ale vnitřně, při jasném rozumu, slyšel slova Pána Ježíše a Panny Marie, která poslušně zapisoval jako diktát. V srpnu roku 1910 vysvětlil Ježíš svému knězi: „Já jsem v tobě a ty jsi ve mně. Protože ty žiješ, avšak ne ty, ale já žiji v tobě. A nepíšeš ty, ale já píši skrze tebe.“ Během následujících let se tyto promluvy zintenzivnily. Vždy je však dokázal jasně odlišit od svých vlastních myšlenek. Když P. Dolindo ve svých zápiscích uvádí: „Ježíš promlouvá k duši“, nebo „Maria promlouvá k duši“, jasně a jednoznačně tím vyjadřuje, že následující slova mají nadpřirozený původ a že je ve vnitřním vnuknutí přijal od Ježíše a Marie. Pokud jde o charismata Božího služebníka P. Dolinda Ruotola, nechceme předbíhat konečné rozhodnutí Církve. Proces jeho blahorečení právě probíhá. Začátkem srpna roku 1910 dostal sedmadvacetiletý Dolindo dopis z Říma, ve kterém mu povolili sloužit mši svatou. „Dva roky, šest měsíců a jedenáct dní jsem byl suspendovaný,“ takto přesně měl spočítané dny. Během pobytu v Kalábrii (oblast na jihu Itálie), kde působil jako apoštol mládeže a pomáhal jako tajemník biskupovi, který mu byl nakloněn, se znovu vynořila stará, neopodstatněná obvinění. Na podzim roku 1911 ho znovu předvolali do Říma a po Novém roce musel dokonce strávit jeden měsíc v tehdy ještě existující věznicí Posvátného oficia. Tvrdé zacházení bez jakékoli možnosti vést duchovní život P. Dolinda velmi bolestně poznamenalo. V konečném rozsudku Oficiem rozhodlo poslat ho nazpět do Neapole. Bylo mu dovoleno sloužit mši svatou, protože uznali, že je nevinný, a tak mohl konečně znovu začít působit ve svém rodném městě. Jasně pociťoval, že ho Bůh vede. Především díky jeho oduševnělým kázáním v různých kostelech, kam ho zvali, se udála mnohá obrácení.

*Konec 1. části životopisu
KK*

Správné odpovědi k biblickému kvízu

Q1. Hlad, Gn 41,27

Q2. Blesk, Mt 24,27

Q3. Pestrá suknice, Gn 37,23

Q4A. Tři muži, Gn 18,2

Q4B. Bude mít syna, Gn 18,10